

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Evy Škultétyové a JUDr. Ivety Veselé ve věci žalobce: **xxx**, xxx, zastoupený JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Hellichova 1, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, **o 626.608.467 Kč**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. října 2016, č. j. 17 C 63/2011 – 690,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se **z r u š u j e** a věc se tomuto soudu **v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem v záhlaví uvedeném tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 626,608.467 Kč (výrok I) a žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).

Rozhodl tak o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení této částky jako náhrady škody, která mu vznikla v souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo vedeno a které skončilo zastavením trestního stíhání usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 8.1.2003. Žalobou uplatnil náhradu škody za ušlý zisk za rok 2007, 2008, 2009 celkem ve výši 143,007.257 Kč a náhradu škody za snížení hodnoty a prodejnosti jeho podniku vyčíslenou na částku 483,601.2010 Kč.

Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Potvrdila, že nárok byl předběžně uplatněn u Ministerstva spravedlnosti podáním doručeným dne 31.3.2011. Sporovala existenci odpovědnostního titulu, a dále namítala, že není prokázán vznik škody ani příčinná souvislost. Žalobce jako fyzická osoba se domáhá náhrady škody i za právnické osoby. Právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají jen účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právnické osoby nebyly účastníky trestního řízení (§ 6 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.). Trestní stíhání nemuselo být vůbec zahájeno, kdyby se žalobce choval v souladu s obecnou zásadou prevenční povinnosti, poukazovala na důvody zastavení trestního řízení a dovozovala, že je dán důvod vyloučení nároku ve smyslu § 12 odst. 2 písm. d) zákona č. 82/1998 Sb.).

Soud prvního stupně vzal za zjištěné, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21.6.2013, sp. zn. 15Cm 136/2006, byla výrokem I uložena žalované České republice zaplatit žalobci částku 18,000.000 Kč s příslušenstvím, výrokem II bylo rozhodnuto, že změna žaloby ze dne 11.4.2012 byla připuštěna a dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Předmětem řízení byla náhrada škody za poškození dobrého jména ochranné známky MXXXT. Rozsudek byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9.6.2014. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14.4.2011, sp. zn. 23C 54/2005, byla žalované České republice uložena povinnost zaplatit žalobci 265.387 Kč, co do částky 671.989 byla žaloba zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci 23.3.2012 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 8.2.2012, sp. zn. 23Co 440/2011, dovolání bylo zamítnuto. Předmětem řízení byla škoda za rozdíl ceny počítačové techniky HW k datu odnětí v květnu roku 2000 a jeho vrácení v dubnu roku 2002, rozdíl ceny programu vybavení a ušlý zisk za rok 2001. Ze znaleckého posudku č. 2276/2010 znalce prof. Ing. Vladimíra Smejkalá CSc. zadaného pro účely řízení vedeného u Městského soudu v Praze, sp. zn. 15Cm 136/2006 soud zjistil, že dobu, po kterou lze na hospodářském výsledku žalobce resp. skupiny MXXXT sledovat známky poklesu, vymezil znalec na období 2000 – 2003. V letech 2000 až 2001 došlo ke zřejmému propadu na výsledcích skupiny MXXXT, úspěšný běh podnikání byl ukončen v roce 1999, třetí opětovný rozběh podnikání se datuje od roku 2004. Z posudku znaleckého ústavu Kreston A+CE vyplývá, že ke zřejmému propadu došlo v letech 2000-2004. Ze spisu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 soud zjistil průběh a výsledek trestního stíhání vedeného proti žalobci, jakož i úkony orgánů činných v trestním řízení a úkony žalobce, což v odůvodnění napadeného rozsudku popsal. Dne 8.2.2001 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání, usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 8.1.2003 sp. zn. 2 Zt 1287/2000 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný a dané skutky nejsou trestným činem a není důvod k postoupení věci. Usnesení nabylo právní moci dne 22.7.2003. Po prohlídce nebytových prostor byly zabaveny věci uvedené v protokolu představující počítače, server, CD disky a software. Podáním ze dne 13.6.2000 upozornil žalobce orgány činné v trestním řízení na škody, které vznikají firmě MXXXT spočívající ve ztrátě vzniklé odmítnutím dodávek výpočetní techniky. Jedná se o zrušení kontraktu na dvě počítačové sítě, zrušení veřejných soutěží, ve kterých byla firma vybrána, zrušení kontraktů ze strany stálých zákazníků z obav z možného zániku firmy, zabavení účetnictví a faktické znemožnění podnikatelské činnosti.

Soud prvního stupně aplikoval zákon č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon).

Nejprve se zabýval otázkou, zda je dán odpovědnostní titul. Dovodil, že v daném případě bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením. Žalobce uplatňuje specifický nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Usnesení o zastavení trestního stíhání je rozhodnutím, které (byť nikoli výslovně) ruší účinky zahájení trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, činí je ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb. nezákonným a zakládá nárok na náhradu škody. Soud neshledal zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti němu a jeho vedení ve smyslu § 12 odst. 2 písm. d) zákona. Uzavřel, že je dán odpovědnostní titul.

Dále soud posuzoval důvodnost vznesené námitky promlčení. Zdůraznil v této souvislosti, že žalobce již podáním ze dne 13.6.2000, měsíc po provedené domovní prohlídce, upozornil Policii České republiky, Obvodní úřad vyšetřování Praha 6, na nemalé finanční škody vznikající firmě MXXXT spočívající ve ztrátě vzniklé odmítnutím dodávek výpočetní techniky. Jde o zrušení kontraktu na dvě počítačové sítě, zrušení veřejných soutěží, v nichž byla firma MXXXT, a zrušení kontraktů ze strany stálých zákazníků z obav z možného

zániku firmy MXXXT, zabavení účetnictví, faktického znemožnění podnikatelské činnosti MXXXT – xxx. V tomto podání žalobce vyčíslil denní tržby před zákrokem ve výši 250.000 Kč denně + DPH. Ze znaleckého posudku prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., zpracovaném pro řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15Cm 136/2006 vyplývá, že v letech 2000 až 2001 došlo ke zřejmému propadu na hospodářských výsledcích skupiny MXXXT, úspěšný běh v podnikání byl ukončen v roce 1999, třetí opětovný rozběh podnikání se datuje od roku 2004. Z posudku znaleckého ústavu Kreston A+CE předloženého žalobcem vyplývá, že ke zřejmému propadu na hospodářských výsledcích skupiny MRONET došlo v letech 2000-2004, což potvrzují i svědecké výpovědi svědků slyšených v tomto řízení. Žalobci byl propad na hospodářských výsledcích znám z každoročních účetních uzávěrek i daňových přiznání. O vzniku škody se dozvěděl ještě dříve, než mu bylo doručeno rozhodnutí o zastavení trestního stíhání. Promlčecí doba nezačala běžet dříve než 8.1.2003, ve smyslu § 32 odst. 1 zákona je třeba počítat její běh od 8.1.2003, uplynula dne 8.1.2006, nárok byl předběžně uplatněn dne 30.3.2011, žaloba byla podána 3.8.2011, tedy po uplynutí promlčecí doby. Tvzení žalobce, že teprve po podání daňových přiznání za roky 2007-2009 za subjekty, jejichž prostřednictvím podnikal, se dozvěděl o výši skutečné škody, je irelevantní. Opačná interpretace by vedla k absurdnímu závěru, totiž, že by žalobce mohl v podstatě kdykoliv při zjištění hospodářského propadu nárokovat rozdíl v jeho výdělečné činnosti jako náhradu škody spočívající v ušlém zisku. Žalobci škodná událost narušila výdělečnou činnost, ale nezbavila ho trvale způsobilosti či schopnosti dosahovat svou činností zisku. Ušlý zisk v takovém případě musí být časově i věcně limitován tím, že poškozený má možnost zcela či zčásti obnovit původní činnost (například po náhradě škody na věcech), či vyvinout jinou aktivitu, jíž dosavadní činnost nahradí (případně tak neučiní, ač mu v tom nic nebránilo). Protože soud shledal námitku promlčení za důvodně vznesenou, žalobu zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1, § 151 odst. 3, § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Žalobce se proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolal. S odkazy na judikáty Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 3320/2011, sp. zn. 33 Odo 477/2001 akcentoval, že k promlčení nároku na náhradu škody nemůže dojít dřív, než škoda vznikne. Počátek běhu promlčecí doby je nutno vztahovat k okamžiku, kdy škoda vznikne, kdy poškozenému skutečně ujde výdělek, nikoli k okamžiku události, která byla příčinou následného vzniku škody. V případě podstatného omezení podnikatelské činnosti žalobce nebylo předem známo, po jakou dobu budou následky události - trestního stíhání jako celku - trvat, v té době nebylo ani známo, s jakým výsledkem trestní řízení skončí. To, zda vzniknou žalobci škody mající svou příčinu v trestním stíhání žalobce popsané v žalobě, ještě v období let 2007 až 2009, je otázkou skutkovou, závislou na okolnostech, které nastaly později po tom, co podle soudu prvního stupně počal běh promlčecí lhůty. Snížení příjmu na straně žalobce v důsledku trvajících dopadů předchozího trestního stíhání nemohlo být žalobci známo a nemohl je vyčíslit tak, aby uplatnil nárok u soudu, v roce 2003 ani v roce 2006. Konkrétní vyčíslitelná škoda, která je předmětem žaloby, žalobci vznikla až v letech 2007 – 2009. Žalobce v roce 2003 nevěděl s jistotou umožňující uplatnění nároku u soudu, že nějaká škoda v podobě ušlého zisku v letech 2007 až 2009 u něj nastane, natož aby byla konkrétní škoda objektivně vyčíslitelná v penězích. Je nutno vždy rozlišovat ušlý zisk spočívající ve zrušení konkrétní obchodní zakázky (o což v tomto sporu nejde) a ušlý zisk spočívající v tom, že ve vývoji podnikatelské činnosti došlo k přerušení, které má za následek, že poškozený nedosáhne takových příjmů, jakých by dosáhl, kdyby k události nedošlo. Ušlý zisk z podnikatelské činnosti může mít různé podoby a může být vyčíslen různými způsoby, neboť se může odvíjet jak od jednorázových ztracených příjmů z individuálních podnikatelských aktivit, tak od relativně pravidelně dosahovaného zisku z průběžně vykonávaných činností. Náhrada ušlého zisku nemá charakter opětujícího se plnění ve formě peněžitého důchodu, které by bylo

možno přiznat jako rentu do budoucna a které by se promlčelo jako celek s počátkem běhu promlčecí doby první dílčí újmy. Odvolatel dále vytýká soudu prvního stupně, že neodůvodnil svůj závěr o promlčení nároku žalobce ve vztahu na náhradu znehodnocení podniku a že nesprávně aplikoval ust. § 32 zákona. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se k odvolání písemně vyjádřila. Uvedla, že se ztotožňuje s rozsudkem soudu prvního stupně. Pokud žalobce dovozuje, že počátek běhu subjektivní lhůty nemůže začít dříve, než běh promlčecí doby objektivní, resp. dříve, než škoda vznikla, pak žalovaná poukazuje na to, že od počátku řízení zpochybňovala způsob, jakým žalobce svou škodu konstruoval. Jedná se pouze o hypotetický ušlý zisk, žalobce nedokládá žádné konkrétní okolnosti k tvrzené škodě, resp. ušlému zisku. Kdyby žalovaná přijala konstrukci žalobce, pak by byla nucena donekonečna vyplácet žalobci další a další škodu, dokud by žalobce v objemu tržeb nepředechnal společnost Alza. Srovnávací metoda použitá žalobcem, resp. jeho znalcem, je nesprávná a zjednodušující, neuvažuje celou řadu vlivů, které na trhu působí, a nebere v úvahu ani dynamiku těchto vlivů. Trestní stíhání žalobce bylo zastaveno v roce 2003, souvislost mezi trestním stíháním a tvrzenou škodou za období 2007 až 2009 není žádná, resp. nejedná se o odškodnitelnou újmu. Kdyby žalovaná dovedla logiku žalobce do důsledku, pak si mohl svou ztrátu spočítat na celou dobu dopředu již v roce 2003, protože tak jako tak pracoval jen s predikcemi růstu tržeb. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu České republiky platí, že poškozený nemusí znát vzniklou škodu zcela přesně, postačí, pokud má pouze rámcovou představu. Nárok by se tedy začal promlčovat již v roce 2003. Je třeba pečlivě separovat, škodu, která vznikla jednotlivým subjektům tzv. skupiny MxxxT. Žalovaná navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen a žalované přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu včasného a přípustného odvolání podaného oprávněnou osobou napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 214 odst. 1, § 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání **j e** důvodné.

Soud prvního stupně v napadeném rozsudku řešil, zda je dán odpovědnostní titul (§ 8 zákona č. 89/1998 Sb.) jako jeden ze tří předpokladů, které musí být kumulativně splněny pro vyvození odpovědnosti státu za škodu, zda je dán některý ze zákonných předpokladů vyloučení nároku (§ 12 zákona) a zda je důvodná námitka promlčení.

Se závěrem soudu prvního stupně, že je dán odpovědnostní titul a že není dán důvod uvedený v § 12 odst. 2 písm. d) zákona k vyloučení nároku, odvolací soud souhlasí.

Podle extenzivního výkladu zákona zastávaného dlouhodobě dovolacím soudem platí, že v případě trestního stíhání, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, je *pro účely zákona č. 82/1998 Sb.* zastáván výklad, že zastavení trestního řízení nebo zproštění obžaloby má stejné důsledky jako zrušení předchozích rozhodnutí pro nezákonnost, zejména rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání vůči obviněnému zahájeno, v daném případě i rozhodnutí o povolení a provedení domovní prohlídky. Jde tak z hlediska zákona o odpovědnost za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona. V daném případě soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že je odpovědnostní titul dán, neboť trestní stíhání žalobce neskončilo odsuzujícím rozsudkem. Správný je i závěr soudu prvního stupně o tom, že není dán důvod pro vyloučení nároku na náhradu škody podle § 12 odst. 2 písm. d) zákona., neboť trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu § 172 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu proto, že skutek není trestným činem a není důvod pro postoupení věci, a dále proto, že nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný. Zavinění obviněného (ať už ve formě úmyslné či nedbalostní) na zahájení trestního stíhání proti němu ve smyslu § 12 odst. 2 písm. d) zákona v obecné rovině

znamená, že obviněný svým zaviněným úkonem přispěl k tomu, že trestní řízení proti němu bylo či muselo být zahájeno, tedy že jednání obviněného bylo důvodem k zahájení trestního stíhání proti němu. V daném případě žalobce svým jednáním neovlivnil postup orgánů činných v trestním řízení před zahájením trestního stíhání nebo v jeho průběhu tak, že bez jeho jednání by k zahájení (pokračování) trestního stíhání nedošlo (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 3254/2012). Požadovaná vysvětlení a podklady vždy orgánům činným v trestním řízení poskytl. Důvod pro vyloučení odpovědnosti podle § 12 odst. 2 písm. d) zákona tak dán není.

Odvolatel oprávněně poukazuje na to, že v napadeném rozsudku není odůvodněn závěr soudu prvního stupně o promlčení práva na náhradu škody požadované z titulu snížení hodnoty prodejnosti podniku žalobce jako celku ve výši 483,601.210 Kč. V tomto rozsahu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (§ 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř.).

Odvolací soud má odlišný právní názor na počátek běhu subjektivní promlčecí doby, než zaujal soud prvního stupně ohledně požadavku na náhradu škody ve formě ušlého zisku za léta 2007, 2008, 2009. Speciální úprava promlčení nároku na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. zakotvená v § 32 zákona znamená zvláštní úpravu týkající se zejména počátku a délky lhůt, nic nemění na obecné zásadě, že vzájemný vztah lhůty subjektivní a objektivní je takový, že běží nezávisle na sobě a k promlčení dochází, jakmile jedna z nich uplyne. Z dikce ust. § 32 odst. 2 zákona pak plyne, že počátek běhu objektivní promlčecí doby váže k okamžiku doručení /oznámení/ rozhodnutí, jímž bylo nezákonné rozhodnutí zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 590/2011).

V daném případě byla žaloba podána dne 3.8.2011, nárok byl předběžně uplatněn u Ministerstva spravedlnosti dne 31.3.2011. Usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 8.1.2003 nabylo právní moci dne 22.7.2003. Žaloba byla podána z hlediska objektivní promlčecí lhůty stanovené v § 32 odst. 2 zákona včas. Soud prvního stupně zaujal chybný názor, který nemá oporu v zákoně, dovodil-li, že by žalobce mohl kdykoli při zjištění hospodářského propadu nárokovat rozdíl v jeho výdělečné činnosti jako náhradu škody spočívající v ušlém zisku. Časový limit je totiž dán právě objektivní lhůtou stanovenou v § 32 odst. 2 zákona v délce 10 let. Nárok na náhradu ušlého zisku vzniká postupně tak, jak vzniká újma a postupně se také promlčuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 2193/2014). Nárok na náhradu škody za ušlý zisk se nepromlčuje jako celek s počátkem běhu promlčecí doby od vzniku první dílčí újmy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 3320/2011). Subjektivní promlčecí doba u nároku na náhradu škody způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím trestním rozhodnutím, počíná zásadně běžet od okamžiku, kdy obžalovanému (obviněnému) bylo oznámeno rozhodnutí, jímž byl zproštěn obžaloby, nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno; dozvěděl-li se však o vzniku škody později, počíná běžet subjektivní promlčecí doba okamžikem, kdy se o vzniku škody skutečně dozvěděl, a vázanost jejího počátku na doručení zrušovacího rozhodnutí (§ 32 odst. 1 věty druhé zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů) se neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1029/2008, sp. zn. 30 Cdo 2777/2013).

Žalobce se dozvídal o tom, že mu vznikla tvrzená škoda ve formě ušlého zisku v letech 2007, 2008, 2009, tedy později, než mu bylo oznámeno rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, vázanost počátku běhu subjektivní promlčecí doby doručením rozhodnutí o zastavení trestního stíhání se tak v tomto případě neuplatní. Kdy konkrétně se tak stalo, bude třeba v dalším řízení zjistit. Lze připustit, že o výsledku podnikání se podnikatel dozví po uplynutí kalendářního/účetního roku. Odvolací soud předesílá, že vědomost o vzniku škody není totožná s datem doručení daňového přiznání finančnímu úřadu. Daňovým přiznáním plní podnikatel veřejnoprávní povinnost vůči finančnímu úřadu, samotný okamžik podání

daňového přiznání nesvědčí o tom, kdy žalobce získal vědomost o škodě, jak mu vznikala v podnikatelské činnosti během předmětných let. Je proto třeba zkoumat zachování subjektivní promlčecí lhůty a vést žalobce poučením podle § 118a o.s.ř. k doplnění tvrzení k tomu, kdy získal vědomost o škodě vznikající v jeho podnikatelské činnosti během předmětných let 2007, 2008, 2009. Takto soud prvního stupně v důsledku odlišného právního názoru však nepostupoval, zatížil proto řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 213b odst. 2 o.s.ř.). Odvolací soud za uvedené procesní situace rozsudek soudu prvního stupně zrušil (§ 219a odst. 1 písm. a), b) o.s.ř.) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.), v němž žalobce vyzve k doplnění tvrzení, kdy získal vědomost o škodě (ušlém zisku) vzniklé v podnikatelské činnosti v letech 2007, 2008, 2009, a kdy získal vědomost o škodě spočívající ve snížení hodnoty a prodejnosti jeho podniku jako celku a k plnění důkazní povinnosti k těmto tvrzením.

V novém rozhodnutí, jímž bude řízení končit, rozhodne o nákladech řízení včetně nákladů tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Blanka K a p i t á n o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B.S.